

Ledaren

En helt ny världsbild

TOMMY JEPSSON
Chefredaktör

I Woody Allens smått fantastiska film *Annie Hall* från 1977 tar en mamma sin lille son till en psykolog eftersom han har hamnat i en depression. Sonen har nämligen läst i en tidning att universum expanderar vilket rimligen borde innebära början till slutet

för vår existens. Mamma är förtvivlad eftersom sonen slutat göra sin hemläxor. Han tycker det är meningslöst.

Det tycker inte mamma eftersom de bor i Brooklyn. Och Brooklyn expanderar ju inte.

Själv kan jag ibland oroa mig för att solen ska slockna, hastigt och oförutsett. Då skulle bergvärmepannan vi installerat stå sig slätt.

Kosmologiska forskare försäkrar att det inte är någon risk, men... de har ju haft fel förr.

Jag har rent av en känsla av att forskare, historiskt sett, oftare haft fel än rätt.

Ibland läser vi saker som påverkar vår världsbild. Som förändrar vår syn att se på vår omvärld. Ofta är det lite omtumlande att få sin världsbild rubbad, även om den inte behöver leda till en depression. Det kan lika ofta leda till något gott.

Själv har jag nog alltid haft en onödigt stor tilltro till auktoriteter. Det har blivit bättre med åren. Men fortfarande tar jag lite väl ofta för givet att andra människor förstår mer än jag.

Många personer jag haft en överdriven beundran för har visat sig vara högst mänskliga. För att inte säga komplett odugliga.

Det behöver inte handla om personer. Det kan också handla om ämbeten.

Vi ska inte fördjupa oss i politik men efter senaste valet har jag funderat lite över vad som egentligen krävs för att bli till exempel finansminister.

Eller kulturminister.

Eller fastighetsmagnat.

Tills jag nyligen läste John Bartons intervju med Donald Trump (sidan 74) har jag antagit att Trump är en sällsynt slipad man med ett blixtrande intellekt och en sällan skådad analytisk förmåga.

Jag är inte längre lika säker. Läs gärna intervjun med den 39:e rikaste personen i USA.

Särskilt rekommenderas denna läsning om du har

► **Unge Woody bekyrrar sig över att universum expanderar.**

en överdriven tilltro till auktoriteter.

På annan plats i den här tidningen skriver Mårten Niléhn om klubbhus, och i en passus nämner han en händelse på Los Naranjos. Han var vänlig nog att utelämma mitt namn. Men det har nu gått så många år, så jag kan väl berätta det själv:

Jag låg kort om det där vattenhindret som fångar upp bäcken som delar 18:e fairway.

Då som nu kom solid bollkontakt en aning överraskande, ungefär som vinstlötter ur en tombola. Den gröna cylindermåttformade plåtkärl som jag plockar mina slag ur, innehåller till övervägande del nitlötter.

Men just då, på dagens sista inspel, drog jag en vinstlott i form av perfekt bollkontakt, trots att bollen låg halvvägs nere i vattnet, bland vass och gyttja.

Bollen gick i en vacker bana mot flaggan, åtminstone tyckte jag det från mitt perspektiv.

De som stod på balkongen bakom greenen njöt inte av bollens flykt genom luften.

Den fyllde dem med skräck. Jag såg panikslagna människor kasta sig åt höger och vänster. Några lade sig platt på golvet terrakottaplattor.

Hela utesserveringen tystnade spant när bollen smällde i tegeltaket.

Jag kom ihåg att jag skämdes. Samtidigt bubblade ett skratt någonstans nere i magen. Jag gick med huvudet nedböjt upp till green.

Det var inte bara av skam. Utan också för att dölja mitt leende.

Folk som kastar sig till höger och vänster i panik ser ju så förbaskat komiska ut.

De såg ut lite som att de plötsligt förstätt vad det egentligen innebär att vårt universum expanderar. **G**